

застигнат в оксиморон, изписан в свързващи дефиси, като “добро-и-злото” от “Майчина любов”. По този въпрос Вл. Василев пише: “... добро и зло се сливат в нова “вълшебна” дума... Радостта е страдание и страданието радост - и едните, и другите така интензивни, щото пламъците им се преплитат”. Вижда се, че антитезата отново е достигнала до статуса на преплитащите се пламъци.

Истината и лъжата са антитези, но “средата” е съвсем неекстатично конотирана, по средата между антитезите пълзи само нещо жалко, безлично и безразлично (“Песен на песента ми”). Краят на страданието в екстатиката на сливането сред пламъци и адски дим е и край на средата - изчезвайки, тя е оставила само дефиса във “всички истини-лъжи”. Вижда се, че Яворовата процедура става толкова по-видима и отчетлива, в колкото по-малки текстови обеми се разразява, колкото повече е в състояние да намали протичането на езика. А словосъчетание като “добро-и-злото” или “истини-лъжи”⁸ вече не е просто оксиморон, то е вече неологизъм, т.е. ход, насочен срещу наличния и заварен език, защото последният се е оказал недостоеен, неизразителен и недостатъчен, съвсем като нещо, което все още не е станало злато.

Яворовата неологистика всъщност не създава нови думи, а унищожава стари - пресираща логическия им обхват, заличава между тях онзи интервал, в който протича синтаксисът; Яворов гори мостовете на различието, заличава разстоянията, в които се провежда езикът, вкарва думите в зноя и задуха на дефиса. Така Яворов става по-радикален алхимик и от Хермес Трисмегист - той даже спира метаболитното въртене на сферата, пищещата му ръка я удря и спитва, прави я плоска, така че полюсите да са изоморфични не само светогледно, но и позиционно - да са устремени към съвпадане в една обща точка, която по никой начин не може да бъде определена като “среда”. А пък когато коментира Платоновата диалектика на антитезите и устройството на “Диалозите” му, Хегел отбелязва: “Началото и крайт са възвишени, красиви,

⁸ На оксиморонните неологизми в Яворовата лирика обръща сериозно внимание П. Велчев (вж. “Един и същ на битието с урагана...”. Към философския модел на Яворовата лирика. В: Яворов. Раздвоеният и единният. С., 1980 г., стр. 139), само че там те се тълкуват като илюстрации на Яворовата диалектика - “Душата, стихията, методът на този модел [Яворовият лирико-философски модел на света] несъмнено е диалектиката” (к.м.), (с. 134).